RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 257.267 van 11 september 2023
in de zaak A. 232.753/VII-41.471

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rebecca Greenland
kantoor houdend te 3600 Genk
Europalaan 50
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN,
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 januari 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 246.401 van 17 december 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.247 van 2 maart 2021.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2023.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ignace Oger, die *loco* advocaat Rebecca Greenland verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Nader onderzoek van de rechtspleging

3. Na de kennisgeving van het auditoraatsverslag heeft verzoeker een “laatste memorie” ingediend. Dergelijk stuk is niet voorzien in de cassatieprocedure voor de Raad van State, zodat het uit het debat wordt geweerd.

IV. Feiten

4. Verzoeker dient op 31 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 april 2020 tekent verzoeker tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 20 september 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep met toepassing van artikel 39/59, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) omdat verzoeker niet ter terechtzitting was verschenen en evenmin vertegenwoordigd was. Dit is het bestreden arrest.

V. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: EVRM), van de artikelen 39/57, § 2, 2°, 39/57-1, eerste en tweede lid, 39/58, 39/59, § 2, tweede lid en 39/75 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 15 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 ‘houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’ (hierna: koninklijk besluit van 21 december 2006) en van “het algemeen beginsel van recht van verdediging en het algemeen beginsel van tegenspraak”.

Verzoeker voert aan dat een aangetekende zending op naam gebeurt en dat, behoudens het geval van een bijzondere postvolmacht om brieven in ontvangst te nemen, enkel verzoeker zelf of zijn advocaat de aangetekende brief met kennisgeving van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag mocht in ontvangst nemen of afhalen ter post. Hij verwijst hiertoe naar de artikelen 8, § 1, 13 en 19, § 1, van het koninklijk besluit van 24 april 2014 ‘houdende reglementering

van de postdienst' (hierna: koninklijk besluit van 24 april 2014). Te dezen blijkt uit het stuk van de postdiensten dat de aangetekende brief werd gegeven aan en in ontvangst werd genomen door een derde en dus niet één van de twee toegelaten geadresseerden, zijnde verzoeker zelf en zijn advocaat. Volgens verzoeker werd de zending derhalve op onrechtmatige wijze afgegeven aan een derde. Door de tussenkomst van deze derde en door een foutieve handeling van de postbode en die derde, al waren zij te goeder trouw, werd verzoeker de kans ontnomen om zelf de zending af te halen. Bij afwezigheid van verzoeker zelf of van zijn advocaat diende nochtans artikel 16 van het koninklijk besluit van 24 april 2014 te worden toegepast en diende een bericht van vruchteloze aanbieding aan huis te worden achtergelaten. Verzoeker besluit dat hij aldus door omstandigheden buiten zijn wil niet aanwezig noch vertegenwoordigd was ter terechtzitting.

Beoordeling

6. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds herhaaldelijk en ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing vallen van artikel 6 van het EVRM (zie EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askolov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië; EHRM 27 februari 2014, Zarmayev/België).

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. Verzoeker verduidelijkt niet hoe artikel 39/75 van de vreemdelingenwet of artikel 15 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 zou zijn geschonden met het bestreden arrest.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

8. Naar luid van artikel 39/59, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet wordt het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep verworpen “wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is”. De verzending van de oproeping voor de terechtzitting met een ter post aangetekende brief naar de gekozen woonplaats van de betrokkene volstaat echter niet, het is ook vereist dat de betrokkene in de mogelijkheid verkeert er kennis van te nemen.

Uit de door verzoeker overgelegde stukken en het dossier van de zaak blijkt dat de ter post aangetekende brief met de oproeping voor de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 december 2020 op 20 november 2020 werd gestuurd naar verzoekers gekozen woonplaats op het kantooradres van zijn advocaat zoals opgegeven door die advocaat, destijds 2250 Olen, Puntstraat 12. Uit de door verzoeker overgelegde stukken blijkt verder dat die brief op dat adres werd aangeboden en er in ontvangst werd genomen door advocaat Marc Merrie.

Uit het feit dat de brief van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 november 2020 op de gekozen woonplaats van verzoeker (zoals opgegeven door verzoekers advocaat zelf) in ontvangst werd genomen door een confrater van verzoekers eigen advocaat met kantoor op datzelfde adres, volgt geenszins dat verzoeker of zijn raadsman niet in de mogelijkheid was kennis te nemen van die brief. Voor zover *in extremis* wordt voorgehouden dat verzoekers advocaat op dat ogenblik haar kantoor reeds elders zou hebben gevestigd, blijkt dat deze argumentatie laattijdig is nu ze niet is opgenomen in het verzoekschrift tot cassatie, dat verzoekers advocaat alleszins geen wijziging van de gekozen woonplaats had meegedeeld aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat verzoekers advocaat niet aantoont dat zij geen andere maatregelen kon nemen zoals het laten doorsturen van haar post naar haar nieuw adres.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de op 20 november 2020 verstuurde brief met de beschikking tot bepaling van de terechtzitting op 15 december 2020 hem niet regelmatig zou zijn bezorgd. Minstens toont hij niet aan dat hij of zijn advocaat er niet tijdig van konden kennisnemen. Er blijkt dan ook geen overmacht, noch een schending van verzoekers recht op verdediging. Dat de aangetekende brief werd afgegeven aan een andere advocaat van het door verzoekers advocaat opgegeven kantooradres, doet hieraan geen afbreuk.

Om diezelfde redenen blijkt geen schending van de eveneens door verzoeker aangehaalde artikelen 39/57, § 2, 2°, 39/57-1, eerste en tweede lid, 39/58 en 39/59, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is in die mate ongegrond.

9. Dat de postdiensten bij de afgifte van de aangetekende brief van 20 november 2020 mogelijk het koninklijk besluit van 14 september 2014 zouden hebben geschonden, vormt geen met het bestreden arrest begane onwettigheid.

Minstens blijkt uit punt 8 *supra* niet dat verzoeker daardoor geen kennis zou hebben kunnen nemen van de meergenoemde brief van 20 november 2020. Derhalve kan de voorgehouden onwettigheid de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op elf september tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bart Tettelin	**Carlo Adams**